

Petra Štarková

Můj brácha Tornádo

Ilustrovala Markéta Laštuvková

Albatros / Pasparta

Můj brácha Tornádo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Štarková

Můj brácha Tornádo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Albatros / Pasparta

Můj brácha Tornádo

Petra Štarková

Ilustrovala Markéta Laštuvková

Petra Štarková

Můj brácha Tornádo

Ilustrovala
Markéta Laštuvková

Albatros

Pasparta

© Albatros, 2018
© Pasparta Publishing, 2018
© Petra Štarková, 2018
Illustrations © Markéta Laštuvková, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-00-05051-5 (Albatros)
ISBN 978-80-88163-97-8 (Pasparta Publishing)
ISBN e-knihy 978-80-00-05089-8 (1. zveřejnění, 2018)

Říkají mi Julie a je mi devět. Bydlíme s mamkou, tatškou a bráchou v jednom obyčejném městě. Chtěla bych vám vyprávět příběh. O sobě, o svém bratrovi, o rodičích, o škole, kamarádkách a tak vůbec. Ale hlavně o bráchovi. O tom, jak mě někdy štvě nebo zlobí a já jeho určitě taky. Přitom se máme moc rádi. Ale to zjistíte, až se o nás dozvíte víc. Začít můžeme třeba takhle:

Jednoho dne jsem šla s kamarádkami ven, abychom spolu probraly poslední díl našeho oblíbeného seriálu o koních. Sedly jsme si na lavičku v parku pod velikou lípu. Kamarádky, to znamená Linda a Terežka. Povídaly jsme si o tom, co se stalo v posledním díle, a Linda vytáhla z batohu nové karty. Dostala je od svého dědy. Jsou na nich koně a postavy z toho seriálu a vypadají naprosto skvěle. Nejspíš se s nimi dá hrát i nějaká hra, protože v dolním rohu mají kroužky a v nich čísla. Jenže my k té hře nemáme návod. Jen jeden malý balíček s deseti kartičkami. Najednou, jak si tak ty karty prohlížíme, spadne na jednu z nich kousek kůry. A další. Podívaly jsme se nad sebe, odkud to padá, a pořádně jsme se lekly. Protože nad námi, nahoře na stromě, visel z větve za nohy můj brácha, houpal se a jedl přitom banán.

Tereza vyskočila a vykřikla: „Co tam děláš?“

„Vidíš, ne? Svačím,“

odpověděl můj bratr a málem se trefil banánem do nosu. Ono to zní jednoduše, ale zkuste jíst, když jste hlavou dolů a visíte ze stromu za nohy. Pak se přitáhl volnou rukou k větvi a spustil nohy dolů, tak, že v druhé ruce pořád držel banán a znovu si z něj ukouzl.

„Proč visíš na stromě?“ zeptala se Terežka.

